

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๓

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓

เรื่อง กระทบยุดิธรรมส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายอนันต์ จันทรัตน์ กับพวก) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ความเป็นมาและข้อเท็จจริง

กระทบยุดิธรรมได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ นำส่งคำโต้แย้งของ นายอนันต์ จันทรัตน์ กับพวก จำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๔๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดสงขลา มายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่า การที่โจทก์ประกาศอัตราดอกเบี้ยสูงสุดโดยอาศัยประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและเรียกเก็บดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดจากจำเลยเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรมจะนำประกาศกำหนดดอกเบี้ยอัตราสูงสุดของโจทก์มาใช้บังคับกับคดีของจำเลยไม่ได้ เพราะจำเลยเป็นผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ

ข้อเท็จจริงในคดีแพ่งดังกล่าวสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๒ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ได้เป็นโจทก์ฟ้อง นายอนันต์ จันทรัตน์ ที่ ๑ นางลำจวน จันทรัตน์ ที่ ๒ จำสิบเอก สมบัติ จันทรัตน์ ที่ ๓ เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดสงขลา ข้อหา ผิดสัญญา บัญชีเดินสะพัด กู้เบิกเงินเกินบัญชี บังคับจำนอง ค้ำประกัน ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๗๔๘/๒๕๕๒ ขอให้ศาลบังคับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงิน จำนวน ๔,๖๖๕,๐๑๐.๗๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๘ ต่อปี ของต้นเงิน ๓,๓๓๘,๐๓๓.๓๖ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑,๖๕๗ บาท นับจากวันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้นแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ให้การปฏิเสธและโต้แย้งว่าจำเลยเป็นผู้บริโภคตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่จะไม่ต้องชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในอัตราสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด โจทก์จะคิดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดมิได้ ดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บตามฟ้องโจทก์เป็นโมฆะ ศาลจะบังคับให้จำเลยชำระแก่โจทก์มิได้ ขอให้ศาลจังหวัดสงขลาการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและส่งคำโต้แย้งดังกล่าวนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

คำวินิจฉัย

ประเด็นตามคำร้องของผู้ร้องมีอยู่ว่า ผู้ร้องเป็นผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ที่ต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย หรือไม่ มาตรา ๕๗ ดังกล่าว บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และบัญญัติไว้ในวรรคสองว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค”

ในการยื่นคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ผู้ร้องได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตราดังกล่าวสิ่งที่ศาลหรือคู่ความในคดีจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาได้ จะต้องเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” เท่านั้น โดยจะต้องมีประเด็นหลักให้วินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ แต่ในกรณีนี้ ผู้ร้องมิได้โต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดมีข้อความที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด ผู้ร้องเพียงแต่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ผู้ร้องมีฐานะเป็นผู้บริโภคตามความในมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเท่ากับเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ว่ามีความหมายครอบคลุมไปถึงผู้ร้อง และซึ่งจะยังผล “ให้โจทก์คิดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดมิได้ และดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บตามฟ้องโจทก์เป็นโมฆะ ศาลจะใช้บังคับให้จำเลยชำระแก่โจทก์มิได้” ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่จะทำให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าว จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

นายสุจินดา ยงสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ